

Garbage Cant

Kada se misli na umjetnost mora se polaziti iz daleka, bilo da se piše tekst ili radi vizualizacija, izložba, ili bilo kakvo suočavanje u vezi umjetnosti. Mora da se ima osjećaj destinacije - jer u suprotnom sve postaje besmisleno - a osjećaj destinacije u ovom vremenu je zaista veoma upitan.

Ne postoji autosuficijentna scena, ne postoji intelektualna elita, ne postoji ništa izvan spektakularne robe, ali postoje, ipak, pojedinci zatvoreni po nekim ridodantnim prostorima poput klošara, koji imaju vezu sa umjetnošću. Ali samo vezu jer uraditi umjetnost usred jednog društva utemeljenog na maki-javelijanskoj apologiji koje od umjetnosti traži formalizam poput žvakaće gume u ustima nije moguće. Dominiraju cinizam, nasilje, epigonizam i opšta mjesta, tako da umjetnost, sticajem navedenih okolnosti, ne može da se ostvari, osim kao ekstremna pojava. Ljubav, dobrostanje, nadahnuće i poletnost, sto bi trebalo da budu prerogative i ishodi arta, ne postoje. Nije moguće živjeti umjetnost ni kao isposničku askezu, niti je išta moguće osim elementarne fizioloske egzistencije - biti živ!

Kada sam dobio poziv od ove grupe mladih umjetnika koji su studirali najbolju akademiju na svijetu (Kunstakademie Düsseldorf) - gdje su profesori prije svega vrhunski umjetnici - a u kojem stoji da sam izabran da im budem određen znak za izložbu koju pripremaju, da sa njima učestvujem u njoj, doživio sam ga kao radosnu stvar ali istovremeno i kao impotentnost. Jer, kako podržati mlade umjetnike, talentovanu dijasporu, kada ne raspoložem ničim sto bi moglo da bude stimulativno, niti ličnim primjerom niti pozitivnom projekcijom. Jedino što ostaje jest činjenica da umjetnost preživljava i preživjet će sve. Art ferment je neuništiv, bez obzira sto ubija biološki. Primjer Gina de Dominicisa, recentno samoubistvo kao posljednji i konkluzivni art performance, obradjen kao galerijska ili muzejska izložba, sa kritičarem Italom Tomassonijem, jest remek djelo umjetnosti kao totaliteta, jest aksiom-poruka, jeste sve sto bih mogao da preporučim mladim umjetnicima. Naravno, *ne* martirizam ali *da* pitanje umjetnosti kao pitanje biti ili ne biti. To je bitno, a ne lingvizam i formalizam - *biti stvarno...*

Ilija Šoškic

Roma, 7 novembar 2001